

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1551. usque ad annum 1553

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 90118561

§. 51. Reformationis decreta ad proximam Sessionem parata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66577](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66577)

Sæc. XVI.

A. C. 1551.

§. LI.

Reformationis decreta ad proximam
Sessionem parata.

Pallav. l. 12. c. 13. n. 1. & seq.
Sarpius l. 4. p. 335.
Pfalmaeus p. 259.

Igitur tota Patrum sollicitudo in eo erat, ut reformationis decreta conficerentur, seu potius ea perficerentur, quæ jam antea fuere stabilita, eo fine, ut in proxima Sessione approbarentur. Hæc reducebantur ad quatuordecim capita, in quibus omne studium impendebatur, ut cuncta removerentur obstacula, quæ Episcopos retardare possent a coercendis vitiis Ecclesiasticorum, a quorum exemplo omnium fidelium disciplina dependebat. Id vero ea confectum est ratione, ut partim disciplinæ leges jam antea restitutæ, eoquod plures subtilibus interpretationibus illas eludere niterentur, rursus exponerentur, partim ut nova etiam statuta decreto adicerentur.

Itaque primo capite agebatur de promotis ad sacros Ordines sine Ordinarii licentia, atque circa hoc caput nulla omnino movebatur difficultas. In altero interdicebatur Episcopis *in partibus*, ne absque consensu Episcopi, vel saltem eo non contradicente ullum ex Sacris Ordinibus conferrent. Tertio capite decidebatur, quod *Episcopus quoscunque suos Clericos sibi subiectos*,
abj

absque Diocesani sui licentia promoti fuerint, suspendere valeat. Verum hic articulus diuturnæ disceptationi obnoxius erat ob dispensationes Romæ concedi solitas, cum Episcopalis authoritas minueretur, atque disciplina penitus everteretur. Refert Paulus Sarpus, quod eo tempore, ut salva permaneret Sedis Apostolicæ dignitas, a Præsidibus cautum diligenter, ne aut Pontifex, aut summus Pœnitentiarius, aut alius quivis Curie Romanæ Minister, a quibus istas licentias impetrare consueverant, nomine designaretur. Hæc quidem Pallavicinus omnino negat, nullum tamen profert documentum, quo ea, quæ dicit, manifeste comprobaret. (*)

In

(*) Haud satis mirari possumus Continuatoris impudentiam, qua Sarpium sequi, ac Pallavicinum suggillare audeat: Quodnam enim est illud documentum, quod Sarpus in sui commenti subsidium adducit? nullum omnino: quonam autem documento Virum ad mendacia natum convincere poteris, quam eidem obiticiendo, quod talia absque omni teste, atque authoritate pro avita sua mentiendi consuetudine effutierit: Verum Pallavicinus nec hac sola mendacem suum Sarpium repellendi methodo contentus est, percipiamus enim illius rationes, ex quibus illum falsitatis arguit: Num existimabimus, inquit ille, Episcopos, si pri-

Sæcul. XVI.
A.C. 1551.

In capite quarto fanciebatur correctio, quæ Episcopis tanquam Sedis Apostolicæ Delegatis competit. In quinto capite conservatoriæ, ut vocabantur, literæ, necnon conservatorum jura restringebantur, ac ea, quæ sequuntur de-

prima vice Tridenti coalescentes (tametsi potentia. Et auctoritate longe minus validi) tam acriter in rebus multo minutioribus oblectabantur, quemadmodum hujus historię series pluribus in locis ostendit, nunc, cum aderant Septemviri, Et germanici Præsules (quæ natio libertatem spirat, Et candorem adamat) confensuros fuisse apertis oculis, ut serviliter deluderentur per remedia fallacia, mereque speciosa? ubinam affirmant Canonum periti, quando privilegia revocantur, aut coarctantur, nomine generico privilegii ea, quæ a summo Pœnitentiario, seu Pontifice concessa sunt, non involvi, cum ex una parte cuncta fiant auctoritate pontificia, Et ex altera res ipsa sit hujusmodi, ut ipsi, Et non alii ea possint largiri? nonne juris effectum omnibus notum est, legem semper in eo sententia accipiendam, in qua nec vana sit, nec inutilis? sed eventus sit nobis arbiter, Et observemus, an post hujusmodi prohibitionem ea, quæ prius summus Pœnitentiarius, aut Pontifex concesserunt, vim ullam retinuerint in rebus his vitis, ususve persisterit ea in posterum concedendi.

decernebantur: „Pontifex solet cuivis
 „supplici ea via, qua in Curia Roma- Sæcul. XVI.
 „na omnia obtinentur, Judicem ad A.C. 1551.
 „supplicis voluntatem deputare, qui
 „auctoritate sua illum tueatur, ac pro-
 „tegit, & in possessione rerum, ac ju-
 „rium suorum conservet, molestias &
 „injurias, si quæ inferantur, amoveat,
 „favore etiam hoc ad domesticos, &
 „familiares ejus pertinente: quos Ju-
 „dices conservatores inde dixerunt: Cum
 „autem judices isti, quorum erat sup-
 „plicem a molestiis tantum liberare,
 „auctoritate sua abuterentur ad eun-
 „dem justæ, ac debitæ animadversioni
 „eximendum, & ad alios molestandos,
 „immo ad Episcopos, aliosque supe-
 „riores Ecclesiasticos censuris fatigan-
 „dos, ideo capite V. huic malo provi-
 „sum est, statuendo, ne literæ confer-
 „vatoriæ usque eo cuiquam profint,
 „quo minus coram iudice ordinario in
 „caussis criminalibus, & mixtis conve-
 „niri possit, accusari, & in eum inqui-
 „ri: in civilibus autem caussis, ubi il-
 „le actor extiterit, ne quem in judi-
 „cium ad Conservatores suos trahere
 „permittatur: si reus sit, & Conser-
 „vatorem actor suspectum habeat, aut
 „si qua inter ipsos judices, Conserva-
 „torem, & Ordinarium, de compe-
 „tentia fori controversia oriatur, ut ar-
 „bitri

Sæcul. XVI
A.C. 1551. „bitri secundum juris formam eligan-
tur, & literæ conservatoræ, quæ ad
„familiares pertinent, ad duos solum-
„modo extendantur, qui alantur sump-
„tibus ipsius.

Pallav. c. 13.
n. II.

Plura alia hanc in rem statuebantur, quæ postea ipsum Caput de reformatione recensentes memorabimus. Porro cum Synodus hoc decreto universitates, Doctorum, vel Scholarium Collegia, Regularium domos, atque Hospitalia nullatenus comprehendere vellet, horum exceptio a multis impugnabatur, verum & hi aquiescere cogebantur, eo quod Paulus III. non ita pridem disertis verbis declarasset, quod ad tuendam sedis Apostolicæ auctoritatem necessarium esset, ut Religiosi, atque universitates a Romano Pontifice omnino dependerent. Quapropter in hoc decreto nullatenus de eorum privilegiis actum fuit. (*)

Sextum caput agit de Sacerdotum vestibus, nec non de obligatione eas deferendi, & nulla circa hunc articulum erat

(*) Quantus tremor esset futurus, si Continuator unacum Sarpio suo allegare deberet locum, in quo Paulus III. hæc asseruit, sufficiat vero legere ea, quæ Pallavicinus hæc super re loc. cit. annotavit.

erat dissensio. In septimo statuitur, ut, *Sæcul. XVI*
qui sua voluntate homicidium perpetravit, A.C. 1551.
 omni ordine, beneficio, & officio Ecclesia-
 stico perpetuo careat: qui vero non ex pro-
 posito, sed casu homicidium commisit, ut ei
 jure dispensatio debeatur, & hæc dispensa-
 tio non alteri, quam loci Ordinario com-
 mittatur, aut si subsit causa, cur ei com-
 mittenda non sit, Metropolitano, seu vi-
 ciniori Episcopo tradatur. In capite oc-
 tavo decernebatur, ut Cardinales Episco-
 pi, ac Prælati contra Clericos sibi non sub-
 ditos procedere nequeant, absque ipsius E-
 piscopi, aut personæ ab Episcopo deputan-
 dæ interventu. Caput nonum prohibet
 unionem in perpetuum Ecclesiarum, aut be-
 neficiorum in diversis diocæsis, qualiscun-
 que prætextus obtendatur. Decimum ve-
 ro caput vult, ut beneficia regularia reli-
 giosis in titulum dari consueta, cum ea in
 posterum quovis modo vacare contigerit, non
 conferantur, nisi religiosi illius Ordi-
 nis, aut certe iis, qui habitum & professio-
 nem Ordinis suscipere tenentur.

Conditum fuit hoc caput, ut quo-
 dammodo Religiosis satisfieret, qui be-
 neficia sua possent conservare, atque
 etiam ea, quæ commendarum perpe-
 tuarum inventionem amisissent recuperare,
 quod tamen eis fuerat denegatum. In
 capite undecimo prohibitum, ne Regu-
 lares ab uno Ordine ad alium transeant,
 nisi

Sæcul. XVI. nisi ea lege, ut in Ordine, ad quem
A. C. 1551. transferuntur superioris sui obedientiæ
 submittantur: Præterea sancitum, ut
*beneficiorum sæcularium, etiam curatorum,
 omnino sint incapaces: quoniam vero in Cu-
 ria Romana ex gratia Ecclesiarum jus pa-
 tronatus concedebatur, ac quo uberior esset
 ea gratia, impetranti jus patronatus pote-
 stas fiebat deputandi Ecclesiasticum quemvis,
 qui præsentatum institueret, ad medendum
 utrique huic malo, statutum primo capite
 XII. in remedium prioris, ne cuiquam com-
 peteret Patronatus jus, nisi ei, qui Eccle-
 siam de novo fundaverit, & construxerit,
 aut jam erectam, sed absque dote sufficienti,
 de suis propriis & patrimonialibus bonis
 competenter dotaverit.*

Postea in remedium alterius mali
 capite decimo tertio omnibus Ecclesia-
 rum Patronis prohibitum fuit, ne sub
 cujusvis privilegii prætextu aliquem ad be-
 neficia sui juris patronatus alteri præsentent,
 quam Episcopo loci Ordinario, ad quem
 cessante privilegio, ipsius beneficii institutio
 pertineret.

Denique in capite decimo quarto
 proponebantur materiæ, quæ in Sessio-
 ne die vigesima quinta Januarii Anno
 sequenti agitandæ sint. Erant autem
 articuli de S. Ordine, & Sacrificio
 Missæ.